

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa Z. T.

przeciwko P. S.A. z siedzibą w W.

o ustalenie prawa do urlopu wypoczynkowego, zażalenie w przedmiocie kosztów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 27 stycznia 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 18 lipca 2024 r., sygn. akt VIII Pa 48/24, Pz 9/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek pozwanej o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 lipca 2024 r., VIII Pa 48/24, w sprawie z powództwa Z. T. przeciwko P. S.A. z siedzibą w W. o ustalenie prawa do urlopu wypoczynkowego, oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu z 10 stycznia 2024 r., IV P 859/23, oddalającego powództwo.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że w sprawie „zachodzi istotne zagadnienie prawne wymagające zarówno konieczność dokonania wykładni przepisów prawa oraz przepisów wykładni przepisów prawa krajowego z

przepisami prawa wspólnotowego”. Żadnego zagadnienia skarżący jednak nie sformułował. Wskazał jedynie, że w jego ocenie „pozostaje wyjaśnienie rozbieżności kwalifikacji prawa do urlopu wypoczynkowego występującego pomiędzy prawem europejskiego a prawem krajowym w szczególności sprzeczności pomiędzy art. 7 z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy zgodnie z którym urlop wypoczynkowy stanowi przejaw uprawnień socjalnych pracownika i pozostaje oderwany od samego stosunku pracy i faktycznego świadczenia pracy przez pracownika w celu uzyskania prawa do corocznego płatnego urlopu a przepisami Kodeksu Pracy i orzecznictwem Sądów Krajowych zgodnie z którym urlop wypoczynkowy jest immanentnie związany ze stosunkiem pracy i pracownik w celu nabycia uprawnienia musi rzeczywiście świadczyć pracę w danym okresie”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o wydanie postanowienia odrzucającego skargę oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż

tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c. Ponadto dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

Skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednak nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu tego przepisu. Uzasadnienie wniosku zostało ograniczone do ogólnikowego zarysowania pewnych kwestii bez powiązania ich z odpowiednią juretryczną argumentacją, którą skarżący wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście występują przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie

art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14). Tego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zabrakło.

Ponadto kwestia zasadności roszczenia o przyznanie pracownikowi urlopu wypoczynkowego za czas pozostawania bez pracy została już przez Sąd Najwyższy wyjaśniona w wyroku z 4 grudnia 2024 r., II PSKP 18/24 (OSNP z 2025 r., nr 7, s. 65).

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym podlegał oddaleniu wobec wadliwego sformułowania skutkującego brakiem wniosku w przypadku odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 98 § 1 k.p.c. a *contrario* w związku z art. 398²¹ k.p.c.).

[a.ł]